

Monica Ali

v kuchyni

FLEET

Monica Ali

V kuchyni

Monica Ali

v kuchyni

Copyright © 2009 by Monica Ali
Translation © Alexandr Neuman, 2013

ISBN 978-80-87497-42-5
ISBN 978-80-7473-061-0 (PDF)

Tento román je fiktivní dílo. Všechny postavy, jména míst a popisy událostí jsou výtvozem autorčiny představivosti a jakákoli podobnost se skutečnými osobami či místy je čistě náhodná.

Pro Kim

Kapitola první

Když se ohlédl do minulosti, věděl, že smrt toho Ukrajince byla okamžikem, kdy se to všechno začalo rozpadat. Nemohl říct, že by to byla základní příčina všeho, co se stalo. Dokonce to nebyla ani jedna z mnoha. To, co následovalo, se zdálo být nevyhnutelné i naprosto nahodilé zároveň. Byl schopen ty události seřadit tak, jak šly za sebou, a to ho naplňovalo jistým klidem, ale zároveň mu došlo, že je to vlastně jen příběh. Příběh, který je možno vyprávět. A příběhům, jak známo, není radno věřit. Ať tak nebo tak, všechno to začalo dnem, kdy zemřel ten Ukrajinec. A pokud v životě existuje něco jako bod zlomu, hned následujícího dne nabral ten jeho bláznivé obrátky.

Toho pozdně říjnového rána měli Gabriel a manažer restaurace Gleeson svou pravidelnou schůzku. Gleeson, jak se zdálo, postrádal svůj obvyklý úlisný profesionální šarm.

„Je ti jasný, že to je jen a jen tvoje věc?“ ptal se. „Chápeš to, že jo?“

Bylo to poprvé, co jej Gabe viděl vyvedeného z rovnováhy. A noční zřízenec Gabeova „věc“ bezpochyby byl. Proč tedy Gleeson vypadal tak ustaraně? V tomhle

kšeftu je lepší držet jazyk za zuby, dokud si člověk nemůže být dokonale jistý. Gabe poklepal na hrdlo křišťálové vázy, která stála na stole mezi nimi. „Plastový kytky,“ řekl, „patří do fast foodu nebo do krematoria.“

Gleeson se poškrabal ve vlasech a zběžně prozkoumal své nehty.

„Tak jo, nebo ne, Gabrieli? Jo, nebo ne?“ Měl bleděmodré oči, které právě prozrazovaly značnou nervozitu. Jeho vlasy dělila přísná pěšinka a byly učešány s tak dokonalou pečlivostí, jako by na tom závisela celá jeho předstíraná počestnost.

Gabe se rozhlédl po prázdné restauraci. Jeho pohled přelétl přes růžově zbarvené ubrusy, kožená opěradla židlí, stříbro, jež se tu a tam třpytilo ve zbytcích podzimního slunce, přes lustr, ošklivý jako stará šlechtická ověšená šperky, naleštěný dubový bar, který byl, bez jediného loktu, co by se o něj opíral, příliš tmavý a nakažený samotou, aby se na něj člověk vydržel dívat dlouho. Za těchto okolností, rozhodl se Gabe, bude moudré nepřiznat nic. „Asi před třemi měsíci tu byla taková konference s banketem. Souhlasil jsi tenkrát, že tu už nikdy nebudou plastové květiny.“

„Jsou z hedvábí,“ snažil se oponovat Gleeson. „Z hedvábí, pěkně prosím. V mé restauraci nikdy nebyly plastové květiny.“

„Teď si vzpomínám,“ poznamenal Gabe, „ještě na další věci...“

„Gabrieli,“ Gleeson sepjál prsty. „Jsi zvyklý říkat věci na rovinu. Já taky. Přestaňme chodit kolem horké kaše.“ Naklonil hlavu na stranu a cedil slova skrze úsměv. Tak vítal hosty přicházející na večeři, s úslužně sepjatýma rukama a hlavou nakloněnou ke straně. „Mrtvé tělo *tady u nás*. Myslím, že teď není čas na diskuse o slánkách.“ Jeho tón byl úlisný i pohrdavý zároveň. Byl to tón, kterým oslovoval ty, kdo přicházeli na jídlo

před návštěvou divadla, turisty a každého, kdo se – tak snadno rozpoznatelný podle způsobu, jímž se rozhlíží – chystá ušetřit.

„Propánaboha, Stanley. Odesli ho pryč.“

„Opravdu?“ řekl Gleeson. „Fakt? Odesli ho pryč? Fajn. Tak tím se vše řeší. A já tady hloupě plýtvám tvým časem.“ Vstal. „Něco ti řeknu, šéfe... poslechni...“ Zíral na Gabea a pak potřásl hlavou. „Do prdele.“ Upravil si manžetové knoflíčky a odpochodoval. Mumlal si něco pro sebe a povlával při tom jako kočičí ocas.

Gabe šel do své kanceláře a vytáhl složku s nadpisem Bankety. Chvilí listoval papíry, až našel, co hledal. Uvedení výrobku firmy Sirovsky na trh. Pod titulkem ‚Menu‘ stálo Ooninou rukou ‚Chuťovky: jarní závitky, uzený losos, slaný koláč, pyré z avokáda, vol-au-vents (garnáti), šlehaná čokoládová pěna‘. Její rukopis byl bláznivě dětinský. Když jste se na něj dívali, museli jste si představovat, jak přitom cumlá konec tužky. Gabe přeškrtnl seznam tlustou černou čarou. Zkontroloval rozpočet na osobu a stav personálu a prošel komentáře. ‚Tahle akce by měla být ukázková.‘ Panu Maddoxovi na tom zjevně záleží. Ukázková. Co to znamená? Kaviár a lanýžový olej? Gabe si povzdychl. Ať to znamenalo cokoli, rozhodně ne slaný koláč a garnátové vol-au-vents.

Kancelář byla sádrokartonová kostka v rohu kuchyně se změní klimatizačních rour pod stropem a oknem přehlížejícím celé bitevní pole. Kromě Gabeova stolu a židle, skříně na dokumenty a stojanu pro tiskárnu se tam vešla už jen jediná plastová židle vmáčknutá mezi stůl a dveře. Když byl příliš zaměstnán pořádáním formulářů či sestavováním časového plánu, nechával Gabe telefon zvonit, dokud nepípnul a nepřehrál zprávu. *Dovolali jste se do kanceláře Gabriela Lightfoota, šéfkuchaře*

hotelu Imperial v Londýně. Zanechte prosím po pípnutí své jméno a telefonní číslo a on vám zavolá, jakmile to bude možné. Kdybyste ten vzkaz slyšeli, řekli byste, že tahle kancelář je někde úplně jinde a on je někdo úplně jiný.

Když zvedl hlavu, uviděl Sulejmana, jak soustředěně pracuje na svém místě, krájí šalotky a jistým pohybem širokého nože je sesypává do plastové nádoby. Za ním procházel Viktor, nesoucí ze skladu bagetu. Postavil se za Sulejmana, sevřel bagetu svými stehny, uchopil Sulejmana za ramena a zapíchl mu bagetu do zadnice. V každé kuchyni musí být alespoň jeden. Nějaký šasek. Sulejman odložil nůž, chytil bagetu a pokusil se ji narvat Viktorovi do krku.

Dokonce i včera, poté co Benny odešel do suterénu podívat se po nějakém jedu na krysy a vrátil se s tou zprávou, poté co Gabe Juriho viděl na vlastní oči, poté co přijela policie, poté co pan Maddox přišel k nim dolů osobně jim oznámit, že restaurace bude zavřená, a říct jim, jaké má kdo ten den úkoly a povinnosti; dokonce i po tom všem musel Viktor šaškovat. Přikradl se ke Gabeovi, usmíval se a mrkal, školácké tváře pokryté ruměncem, jako by smrt byla jen malým a vítaným vytržením, jako nahlédnutí do plného výstřihu nebo záblesk stehna nad okrajem punčochy. Viktor se zahihňal a pokřižoval se. „Řekl bych, že tam čekal na svou holku. Vy ne, šéfe? Co myslíte?“

První, co Gabe udělal, samozřejmě bylo, že zavolal generálnímu řediteli. Namísto toho mu ale spojili jeho zástupce. Pan James trval na tom, že to musí vidět na vlastní oči. Dorazil zaštitěn diářem, který držel na prsou. Zmizel v podzemí a Gabea napadlo, že takhle to asi půjde donekonečna. Kolik lidí se musí kouknout na mrtvolu, aby se to stalo všeobecně uznávanou skutečností? Nikdo neříkal, že tam dole ve sklepech

leží lochnesská příšera. Gabe se usmál sám pro sebe. V následujícím okamžiku ho ale polil studený pot. Co když Juri nebyl mrtvý? Benny mu sice řekl s klidnou a nezpochybnitelnou jistotou, že je Juri po smrti. Ale co když byl pořád naživu? Jeho hlava plavala v kaluži krve a nevypadal živý, jak tam ležel s promodralýma nohama a hrudníkem. Kdo by ale neprochladl, leže nahý a krvácející na ledové sklepní podlaze? Gabe mu měl zkontrolovat tep, měl mu dát něco měkkého pod hlavu, minimálně měl alespoň zavolat záchranku. *Měl jsem ti zavolat doktora, Juri, ne pana Jamese s jeho podělaným plnicím perem Montblanc a koženým manažerským diárem.*

Ředitelův zástupce si dával na čas. Gabe čekal v kuchyni se svými kuchaři. Mladí pomocní kuchaři se shromáždili kolem nádoby na odpad, přetékaající odřezky a slupkami. Kousali se nervózně do rtů, škrábali se na nose nebo se věnovali svým uhrům. Damian, nejmladší z nich, neklidný sedmnáctiletý kluk, zamyšleně přejížděl rukou po odpadcích, jako by zamýšlel skočit do nich po hlavě a skrýt tak své nebohé tělo v hnijící hromadě. Postav se tomu, blesklo Gabrielovi hlavou. Jindy by to řekl nahlas. Uvědomil si, že Damian je jediný další Angličan pracující v kuchyni. *Nepoddávej se tomu, chlapče.* Byla to zvláštní myšlenka. Jako by slyšel svého otce. Gabriel se díval na Damiana tak dlouho, dokud se mladík nepodíval na něj. Gabe se usmál a přikývnul, aby alespoň trochu pomohl napřímit ty sedmnáctileté kosti měkké jako guma. Chlapec se začal prohrabávat obsahem nádoby a levé oko mu rozkmital tik. Pane Bože, pomyslel si Gabe a odkráčel kolem přípravný omáček, aby ztratil hocha z dohledu.

Kuchaři téhle směny – Benny, Sulejman a Viktor – se seřadili u kuchyňské linky s rukama založenýma na prsou, jako by byli účastníky divoké stávký. Za nimi

stále pracoval Ivan. Vařil jehněčí kýty a připravoval je tak k pozdějšímu dušení. Ivan byl mistr v grilování. Jeho pracovní místo v čele kuchyně nedaleko průchodu tvořila obří ocelová příšera s grilem na dřevěné uhlí se třemi hořáky, čtyřmi plotnami na ohřívání a dvěma na vaření. Všechny jely naplno. Kolem čela měl uvázaný šátek, který zachytil alespoň nějaký, ale rozhodně ne veškerý jeho pot. Vždycky se pyšnil množstvím krve, které dokázal ze svých prstů utřít do zástěry. Pracoval na dělené směny, obědy a večere šest dní v týdnu, a kromě party, která přicházela v pět ráno grilovat párky a smažit vejce pro snídaňový bufet, nesměl do Ivanova hájemství vstoupit nikdo. Gabriel své kuchaře rád v jednotlivých činnostech prostřídával. Jeden měsíc dělal předkrmy a dezerty Benny, další Sulejman. Ivan byl ale nesmlouvavý. „Nikdo jiný neumí steaky tak jako já, šéfe. Nenechávejte mě krájet zeleninu pro králíky.“ Měl deformovaný ušní boltec, ostré slovanské lící kosti a ještě ostřejší přízvuk; souhlásky mu chřestily jak hrst drobných. Gabe se už dříve rozhodl jej přeradit, ale ještě na to nedošlo.

Gabriela se zmocnil náhlý neklid. Poodešel ke dvěřím do suterénu, zpomalil a nakonec zastavil u chladičího boxu s nealko nápoji a mléčnými dezerty. Pokud Juri opravdu ještě nebyl mrtvý, zástupce ředitele mu poskytne první pomoc a bude se ho vyptávat. Udělá všechny ty věci, které měl udělat Gabriel, než odejde nahoru a nahlásí panu Maddoxovi, co všechno Gabe opomněl. Ten teď byl zcela ochromen svým manažerským selháním. Nebyl tu proto, že by chtěl, šlo mu o to ukázat, co všechno dokáže. Ukažte nám, řekli potenciální sponzoři jeho vlastní restaurace, že umíte řídit takhle velkou kuchyni, a my vám poskytneme finance; pracujte tam rok a dejte to tam do pořádku. Což jim samozřejmě slíbil. Udělal by to každý v tomhle poděla-

nym byznysu. Co by teď ale řekl Maddoxovi? Jak by to vysvětlil? Něco jiného by bylo nahlásit, že chybí půlka lososa, pravděpodobně ukradená, a pak ji najít v nesprávném skladu. To by nebylo zrovna nejlepší, ale nahlásit smrt zaměstnance, přičemž by se dodatečně zjistilo, že není zas tak mrtvý, byť by na tom byl špatně, to by byla chyba úplně jiného rozměru. K čertu s Bennym a jeho idiotským ujištěním. Co z něj dělá experta na smrt? Gabe se poškrábal na temeni, kde se mu přednedávnem objevila začínající pleš. A k čertu i s tím Jurim. Gabe se opřel o chladicí box, šklebil se a polykal, jako kdyby obavy byly něco, co je třeba udržet hluboko v břiše, schované kdesi v zažívacím traktu.

Když zástupce ředitele vyšel ze dveří, Gabe rychle zkontroloval, jak se tváří. Pan James chvějícími se prsty vymačkával číslo na svém mobilním telefonu a v obličejí byl bledý jako stěna. Jako by i on měl vykrvácet na betonovou podlahu. Díkybohu, blesklo Gabeovi hlavou a začal se dávat dohromady. Mrzelo ho, že nebohého Juriho proklel, ale necítil nic jiného než úlevu.

Ambulance a dva policisté, místní pochůzkáři, dorazili současně. Záchranáři prohlásili zřízence za mrtvého, ale po nějakou dobu všechno ostatní působilo zmatečně. Pochůzkáři se spojili vysílačkou se seržantem, který pro změnu zavolal na oddělení vražd. Když Maddox dorazil ze své schůzky, bylo už v jeho kuchyni půl tuctu policistů.

„Co se tady sakra děje?“ zeptal se pan Maddox, jako by za to činil osobně odpovědným Gabea.

„Zamkněte zadní vchod,“ řekl seržant. „Dveře na požární schodiště taky. Právě jsme zjistili, že se někdo snaží odsud utéct.“

Jeden z chlápků v civilu – Gabriel záhy přestal rozpoznávat, který je který – poklepal na pracovní desku

lžíci. „Nikdo odsud nesmí odejít. Budeme s vámi mluvit s jedním po druhém. A nezajímají mě vaše papíry. Kvůli tomu tady nejsem.“

Pan James se pokusil zatvářít co nejvíce autoritativně a narovnal se v celé své výši. „Každý z našich zaměstnanců má číslo sociálního pojištění. Osobně se za to zaručuji.“

Policista jej ignoroval. „To, jak jste se tu ocitli, není moje věc. My jsme sem přišli odvést nějakou práci. Pokud si někdo z vás dělá starosti kvůli svým papírům, může toho s klidem hned nechat. Protože *nás* nezajímáte *vy*. Jasný? Potřebujeme se jenom dozvědět, co kdo z vás ví. Je to všem jasný?“

„O co tady sakra krucinál jde?“ zeptal se Maddox.

Kuchyň náhle ztichla a k panu Maddoxovi se otočila řada zaujatých tváří. Jeden z policistů vyšel ze suiterénu a požádal Maddoxe a Gabriela, aby s ním zašli do Gabeovy kanceláře. „Parksí,“ řekl potom, „velící důstojník tohoto případu jsem já.“

„Případu?“ vyhrkl Maddox. „Jakého případu?“

Parks se slabě usmál. „Důstojníkovi ve službě – to je tady seržant – se to nějak nezdálo. A jakmile někdo něco označí za podezřelé, je z toho místo zločinu a na to máme zaběhnutý systém.“

„Tak upadl, nebo mu někdo pomohl?“ zeptal se Maddox rozrušeně. „Je to pro mě důležité.“

„Popravdě řečeno,“ odpověděl Parks, „asi máte pravdu. Vypadá to, že spadnul. Řeknu vám ale, co vyvolalo ten zmatek. Na zemi je cákanec krve a taky je flek na zdi.“

„Což znamená?“ ozval se Gabe.

Parks zívnu. „Kromě kaluže krve u hlavy jsou skvrny všude okolo – jako když někoho například zezadu praštíte do hlavy.“

„Nechcete snad říct, že...“ začal Maddox.

„Nechci. ‚Véemčák‘ už odebral vzorky. Velitel místa činu. Tyhle naše zkratky, to je něco.“

„A co ty skvrny?“ zeptal se Gabe.

„On se rád napil, ne? Ležely tam nějaký prázdný flašky. Zřejmě uklouzl, rozbil si hlavu, vstal, trochu se tam motal a nakonec přepadl dolů. Nemám sloužícímu důstojníkovi za zlé, že to ohlásil. Ale čekám, až se tam dostane odborník z ‚ákáeska‘ – někdo už by měl být na cestě...“ Podíval se na hodinky. „Analýza krevních stop. Až se tam někdo z ákáeska dostane, vsadím sto ku jedné, že to potvrdí.“

„Takže je to všechno jen formalita,“ ozval se Maddox.

„Nenašli jsme ani známku po loupeži nebo něčem podobném. Jeho věci se zdají být všechny na svém místě. Ale budeme samozřejmě důkladní. Víte, jakmile se jednou celá věc rozjede, musí se to dotáhnout do konce.“

„Budeme moct zítra zase otevřít?“ zeptal se Maddox.

Detektiv strčil ruce do kapes od kalhot. Gabriela napadlo, že vypadá v těch svých hnědých kalhotech a béžové sportovní bundě nějak nepřesvědčivě. „Nevidím důvod, proč ne,“ odpověděl Parks. „Tělo by mělo být odvezeno každou chvíli. Velitel místa činu jej zabalí a pošle do márnice. Ten prostor ale zatím musí zůstat nepřístupný.“

„Márnici to končí?“ chtěl vědět ředitel hotelu.

„Koroner nahlásí svá úvodní zjištění – zranění odpovídající pádu a podobně –, zahájí soudní šetření a odročí je, dokud neobdrží závěrečnou policejní zprávu.“

„A vy dostanete koronerovu zprávu zpátky kdy?“

„Pokud ákáesko nepřijde s žádným překvapením, nijak to nespěchá. Když k tomu je nějaký důvod, dostáváme to do osmačtyřiceti hodin, jinak to trvá tak pět

šest dní. Hele, vypadá to, že můj specialista na krev je tady. Předpokládám, že jste volali na odbor životního prostředí?“

„Jistě,“ odpověděl pan Maddox rázně. „Na obecní úřad jsme volali. Taký na zdravotní odbor a na bezpečnost. Nevolali jsme akorát námořnictvo, jinak všechny ostatní.“

Gabe zkontroloval, kolik je hodin. Skoro půl jednáté. Seděl už ve své kanceláři přes půl hodiny, aniž by cokoli udělal. Pokoušel se vzpomenout si, kdy s tím Ukrajincem mluvil naposledy. Bavili se o tuku usazeném u ústí odsavačů par, ale to bylo před měsícem. „Jasně, šéfe,“ řekl Juri, „dohlídnu na to.“ Nebo tak něco. Vlastně nebylo moc důvodů, proč by šéfkuchař mluvil s nočním zřízencem, pokud nedělal nějaké problémy. A do věcejška s Jurim nebyly absolutně žádné potíže.

Oona zaklepala a vtrhla do místnosti, obojí zároveň jediným prudkým pohybem. Nacpala svou zadnici do oranžové plastové židle. „Snažila sem se zvednout jim trochu náladu modlitbičkou.“ Měla trvale přiškrcený hlas, jako by se neustále snažila přemoci smích nebo pláč. Opřela se lokty o stůl a bradu položila na spojené ruce.

Tohle není čajový dýchánek a mě nebaví hledět na tvou zadnici, pomyslel si Gabe. Na Ooně ho vždycky něco štvalo. Nešlo o to, že chodila do práce pozdě, o to, jak málo se snažila, ani o to, že její představu o vybraném pokrmu tvořila sekaná s knedlíky *se snítkou petržele navrchu*. Nešlo dokonce ani o to, že dokázala zpackat i rybí prsty. Už pracoval s línějšími kuchaři, s pitomějšími kuchaři, s takovými, kteří byli schopní servírovat misku zvratků, pokud byli přesvědčení, že jim to projde. Na Ooně ho štvalo jedině: její domáckost. Když vtrhla k němu do kanceláře a posadila se, bylo to, jako

by se vrátila domů z nákupu a těšila se na šálek čaje a pokec. To, jak mluvila, to, jak chodila, to, jak si tiskla prsa, když přemýšlela, to všechno bylo ve své podstatě, nezdolně a neodvratně domácí. Ženy, které pracovaly v kuchyni, a že jich pár bylo, pracovaly podle Gabeovy zkušenosti nejtvrději, nadávaly nejhlasitěji a vyprávěly nejsprostší vtipy. Nešlo o to, vyrovnat se chlapům – dokázaly taky flirtovat –, šlo o to ukázat, že vědí, o co jde. Profesionální kuchyň není to samé co kuchyň doma. Jsou to dva různé světy. Jenomže se zdálo, že si Oona – která díky tomu, že vydržela dvacet let všemu navzdory na jednom místě, povýšila na zástupkyni šéfkuchaře – tento rozdíl neuvědomuje.

Gabe se natáhl do zásuvky stolu pro rozpis služeb. Jeho pohled přitom padnul na praskající laminátovou desku a zářezy, které do dřevěného okraje stolu údajně vyryl jeho předchůdce. Zaznamenával si dny, které strávil v práci střízlivý (bylo jich devět). Když Gabe zvedl hlavu k Ooně, posadil se řádně a zpříma, jako by ji tím mohl odradit od toho, aby se mu roztékala po celém stole.

„Lidé tady vyznávají spoustu různých náboženství, Oono. Měla by ses snažit nikoho se nedotknout.“

„Ále,“ prohlásila Oona a blýskla zlatým zubem. „Našemu dobrému Pánu nezáleží na slovech. Stačí mu, že slyší modlitbu.“

„Neměl jsem na mysli jeho,“ konstatoval Gabe a bůh ví pokolikáté zapřemýšlel, jestli by to, že se jí zbaví, provázelo víc potíží, než by stálo za to.

„Jo, zlato,“ řekla Oona, „právě v tom je ten problém.“

Bože, dej mi sílu, pomyslel si Gabe. „Hele,“ řekl rychle, „dnes je komplikovanej den. Mohla bys zavolat do agentury a sehnat nějakou náhradu za Juriho? A za Bennyho taky. Je doma, snaží se dostat... z toho šoku.“

Benny si ve skutečnosti nechtěl vzít volno, ale Gabe mu to nařídil, protože věděl, že personální by do toho jinak mohlo začít vrtat.

„Chudáček malej,“ konstatovala Oona. Ta slova z ní vyšla ve formě krátkých výdechů, jako by je z jejího těla vyrazila řada úderů do hrudníku. Gabriela napadlo, že nebýt Bennyho, Juriho by zřejmě nikdo nenašel, rozhodně po poměrně dlouhou dobu. Pitomost, taková pitomost, říkal si v duchu, aniž přesně věděl, co tím vlastně myslí.

„A já mám volno,“ vzdechla Oona. „Samozřejmě že se to musí stát, zrovna dyž mám volno.“

Gabe o tom chvíli přemýšlel. Zdálo se, že tím Oona chce říct, že kdyby neměla volno, všechno by bylo v pohodě. Nebo jí možná prostě bylo líto, že přišla o to vzrůšo. „Musíme se soustředit na práci,“ řekl tedy.

„Jasně, šéfe,“ pravila Oona. Usmála se a přimhouřila oči, tvarem připomínající mandle. Na svých pětapadesát měla mladistvý obličej, boubelatý, s jemnou pletí a nosem pokropeným holčičími pihami. Neměla jediný šedivý vlas; účes měla krátce zastřižený vysoko nad malýma ušima. Kuchařskou čepici měla připevněnou sponkami, ozdobenými barevnými sklíčky, jimiž si pravděpodobně účes upravovala i po práci. Byla korpušentní, ale tloušťka ji zvláštním způsobem omlazovala, jako by to bylo něco, z čeho ještě vyroste. „Juri,“ pravila Oona, „tam dole žil, chudáček, jako stará krysa. Jak dlouho tam asi byl, hm?“

„Oono,“ řekl Gabe ve snaze udržet konverzaci v nekomplikované rovině, „policie už na tom pracuje.“

Oona si sundala botu a sklonila se, aby si promasírovala chodidlo. Její nohy věku odpovídaly. Byly tak široké, že vytvářely prakticky čtverec, a černé boty bez podpatku, které nosila do práce, praskaly ve švech. „Dnes odpoledne mě budou vyslýchat. Ráno mi to ří-

kal pan Maddox. Ach, Pane Bože,“ vzdechla a s náma-
hou si rvala botu zpátky na nohu. „Jen Bůh ví, co se
stane.“

„Vlastně to je docela jasné,“ odpověděl Gabe. Parks
vypadal jako ouřada, ale své práci evidentně rozuměl.
Ohledání na ‚místě činu‘ ho vedlo k vytvoření si obráz-
ku o tom, co se stalo, a s pitvou nebude žádný spěch.
„Juri v tom podzemí žil. Až za šachtami na shazování
odpadků, v bývalé kanceláři pro vybavování místnos-
tí hotelu. Měl tam matraci a všechno, co potřeboval.
Sprchoval se v šatně číšníků, byl patrně opilý, vrátil se
k sobě, uklouzl, udeřil se do hlavy a zemřel. Je to tragé-
die. Ale není na tom nic záhadného.“

„To ví jen Bůh,“ dodala Oona.

Gabriel vzal do ruky propisku, zmáčkl tlačítko, aby
vyjel hrot, a zmáčkl znova, aby zajel. Přemýšlel o tom,
co Gleeson o Jurim ví a tají to. Byl si jistý, že je v tom
Gleeson nějak zapletený. Proč by byl jinak tak vyve-
dený z míry? Nakonec pravda vyjde na povrch. Gabe
mačkal tlačítko na konci propisky pořád dokola. Cvak,
cvak, cvak, cvak, cvak.

„Jen klid, zlato,“ řekla Oona a poklepala ho po hřbe-
tu ruky. „Všichni sme nervózní.“

„Mohli bychom popojet?“ zeptal se Gabriel. „Máme
toho hodně.“

„Jasně, chápu.“ Oona zavrtěla zadkem, aby se usadila
pohodlněji, což ale za daných podmínek, totiž mezi sto-
lem a dveřmi, bylo obtížné. „Ale co ten Juri? Měla sem
ho ráda. Co si myslel? Tam dole není žádný hotel.“

O to šlo. Když něco smrdělo, člověk šel po stopě
a ta ho dovedla ke Gleesonovi. Gleeson jel ve všech
levárnách, které vás napadnou, a ještě jich pár přidal
navrch.

„Řekla bych,“ pokračovala Oona, „že to bude pěkně
k soudu.“

„Kdo? Kdo to dá k soudu? Koneckonců, Juri by tam dole vůbec neměl *být*.“ Gabe si chvilku hrál s myšlenkou, že Gleeson místnost Jurimu pronajal, třeba i s příplatkem za matraci, ale teď mu ten nápad přišel absurdní. Co ty prázdné láhve od Rémy Martin? Z platu nočního zřízence si těžko můžete kupovat značkový koňak, rozhodně ne za plnou cenu. Do toho ale Gabeovi vlastně nic nebylo. Dojde k soudnímu vyšetřování. Ať si zjistí, co potřebují vědět. A Maddox by se měl dozvědět všechno ostatní.

„Mmm,“ pronesla Oona se zjevným sebeuspokojením. „Pořádně jim to u soudu zavaří.“

„Možná,“ odpověděl Gabe. „My se ale musíme postarat především tady o ten rozpis služeb a udělat v něm pořádek.“

„Za Bennyho sem sehnala Nikolaje,“ řekla Oona. „Umí svoji práci odvést na jedničku.“

Nikolaj, kuchař ve výcviku, ještě neměl Bennyho zkušenosti, ale Oona měla pravdu. Na tu práci bez problému měl.

„Volala sem do agentury před hodinou,“ pokračovala Oona. „Dva zřízenci už sou na cestě.“

„Dva? Kdo ještě chybí?“

„Ta holka. Jak se menuje? Víte, ta jak myla nádobí a tak.“ Oona si při přemýšlení třela prsa. „Byla tak hubená, že by se protáhla pod dveřma. Skoro ji nebylo vidět. Člověk by ji hned posadil a nabídl jí něco dobrého a teplého a řek by jí: Proboha, holka, okamžitě se najež. Jez!“

„Volala, že je nemocná?“ Gabe se podíval, kolik je. Tohle káfičkové ráno bylo třeba rázně ukončit.

„Už to mám – Lena,“ zasmála se Oona. „No páni, rozhodně je hubenější než já.“

„Volala, že je nemocná?“ zopakoval Gabe. Matně si na hubenou Lenu vzpomínal.

„Ne,“ odpověděla Oona. „Ale jak sem slyšela, včera ji nikdo neviděl a na směnu nenastoupila ani dneska. Asi dostala strach, při tom všem, co se tady děje.“

„Volala jsi tedy k ní domů?“ chtěl vědět Gabe.

Oona se na něj podívala, sešpulila rty a zjevně se rozhodovala, jestli se zbláznil, nebo si z ní jen dělá legraci. Nakonec se rozesmála svým hlubokým, hrdebním smíchem. „Ale no tak,“ řekla. „To snad ne.“

Gabeovi se zdálo, že Oona se nesměje stejně jako ostatní. Jiní lidé se smějí laskavě nebo urážlivě, smutně nebo vesele, podle okolností. Oona se smála jediným způsobem, jako by reagovala na nějaký nekonečný a všeobecně známý vtip. „Nemá telefon,“ konstatovala. „Jasně, že sem jí nevolala.“ Snažit se z uklízečů dostat jejich telefonní číslo bylo stejně k ničemu. Pokud jste se vůbec dovolali, tak někomu, kdo neuměl ani slovo anglicky. Nebo někomu, kdo lámanou angličtinou zarytě tvrdil, že hledaná osoba nikdy nevstoupila na území Velké Británie, natožpak do jejich domu. „Poslala ji agentura, nebo je stálý zaměstnanec?“

Oona se na okamžik zamyslela. Gabriel se rozhlédl po kuchyni a uviděl Viktora, jak vyprazdňuje pytel mražených hranolků do fritézy. Mražené hranolky byly na indexu; platil úplný zákaz veškeré mražené zeleniny, který Gabriel vyhlásil, když před pěti měsíci nastoupil. Tohle byl ale Viktor, chytrák, který se choval, jako by byl sám sobě zákonem.

„Přišla z agentury,“ prohlásila Oona. „Jo, hm, určitě.“ Věta skončila, ale Oona pokračovala dalšími jo a hm, jemnými uklidňujícími zvuky vydávanými spolu s výdechem, jako kdyby chtěla utišit jeho narůstající vztek a obalit ho svým mumláním.

„Jestli se ještě ukáže, řekni jí, ať hned zase vypadne. Tohle nebudu tolerovat.“

„Chystám se jí udělit důtku,“ řekla Oona. „Měla by dostat dvě tři varování.“

„Ne,“ řekl Gabe. „Je tu jen na smlouvu.“ Pokrčil rameny, aby dal najevo, že ho to nijak zvlášť netěší. „Je mi líto, Oono, ale musí dostat padáka.“

Kuchyně byla, stejně jako celý hotel Imperial, výdobyt-
kem viktoriánské éry. Zatímco lobby, salónek a pracov-
ny, pokoje a koupelny, schodiště, chodby a vestibuly
byly přeměněny na prostory jedenadvacátého století ve
slupce století devatenáctého, kuchyně si – přes nejrůz-
nější renovace a úpravy – zachovala charakter vězeňské
dílny. Nesla nesmazatelný otisk generací tvrdé dřiny.
Byla to obrovská místnost s nízkým stropem; zhruba
čtvercová, se dvěma připojenými výklenky. V prvním
se připravovala zelenina, druhý okupovaly obří myčky.
Jedna na talíře, jedna na sklo a jedna na hrnce a pánve.
Za myčkami a dřezy byla krátká chodba vedoucí k vy-
kládací rampě, kam od brzkého rána do odpoledne při-
jížděly nákladáky. Tady kraloval Ernie, odsouzenec na
doživotí dokonce i podle Ooniných měřítek. Pobíhal
mezi rampou a svou prefabrikovanou kancelářičkou,
kde vzdychal nad papírováním a počítačem, který ho
k smrti děsil. Na cestě z kuchyně do hotelových pro-
stor, těsně před kanceláři plnými zubících se asis-
tentů marketingu, byla příprava cukrářských výrob-
ků. V kontrastu k hlavní kuchyni tu bylo permanentně
chladno. Teoreticky proto, že to vyžadovala povaha
této činnosti, ovšem kdykoli tam Gabe vstoupil, anebo
jen procházel kolem, byl přesvědčen, že za to může
šéfcukrář Albert, jehož ledový dech dokázal ochladit
i srdce z nejméně.

Z místa, kde Gabe právě stál, s uličkou za zády a s ru-
kama na kraji pracovní plochy, která se táhla přes dvě
třetiny místnosti, nebylo možno obhlédnout tyto vzdá-

lené kouty jeho království. Viděl na sklad, oddělení omáček, ryb a masa. Viděl na malý pult, kde jeden z výkonných kuchařů připravoval na talíře nekonečnou řadu burgerů s hranolky pro pokojovou službu. Otáčel se sem a tam mezi pracovní deskou z nerezové oceli a fritézami a grilem, dokola tam a sem, tam a sem, jako pes, který se chystá uložit ke spánku. Gabe viděl, jak desetiletí jen tak na oko provedených rekonstrukcí, vyčnívající rohy nábytku a chaoticky umístěné vybavení dodávají prostoru kuchyně nádech zoufalství, jako by držela pohromadě ze všech posledních sil.

Dokonce i ta podlaha to vzdala, napadlo Gabea. Dlaždice z odolného rudohnědého kamene vypadaly, že byly položeny před pár lety. Kolem rohů nábytku a v koutech místnosti ale nebyly dotaženy do krajů; tam vykukovaly staleté vrstvy břidlice, terakoty a lina. Když bylo v kuchyni napilno, nože vířily a pánve praskaly, hořáky syčely a planuly, bílé talíře pochodovaly v zástupu, kuchaři vykřikovali příkazy a urážky a vtipy, uhýbali si navzájem a krčili se v působivém moderním tanci kuchařského umění, v tu chvíli se místnost jakoby kouzlem proměnila.

Dnes tu ale bylo v čase oběda mrtvo. Jeden z uklízečů, Filipíнец v zelených montérkách, postrkoval mop po dlaždicích s takovým zápalem, že se zdálo, že mop má vlastní sílu a muže táhne za sebou. Na zadní stěně, vymalované úřední šedozelenou a postříkané tukem, povlávaly plakáty o hygieně a bezpečnosti a vlnadná kráska vytržená z časopisu v chabém průvanu elektrického větráku. Kuchaři postávali v umrtvujícím světle zářivek ve dvojicích a trojicích, povídali si a plánovali si cigaretovou pauzu. Tohle je místo za všechny prachy, pomyslel si Gabe a přejížděl pohledem otráskané zamčené zadní dveře a zaslepená okna. Za všechny prachy: trochu kriminál, trochu bláznec a trochu žvanírna.

Tiskárna, která stála v uličce a byla spojena s restaurací, začala vrčet. Gabriel se natáhl po vytištěném papíru. „Bojovým stanovištěm,“ zavolal do prostoru. „Jedno královské konsomé, dvakrát sled, jedna parmice, jedno kuře po lovecku, jedno dušené telecí. Tak do toho.“

„Šéfe,“ ozval se Sulejman, blížící se s plastovou miskou. „Trochu jsem si hrál s bylinkovou příchutí do konsomé. Je to směs šťovíku a kerblíku.“ Ukázal Gabeovi obsah krabice a pak s mlasknutím přiložil palec a ukazováček ke rtům. „Je to fakt výborný. Myslíte, že je to v pohodě?“

Sulejman byl z Indie. Byl v Anglii méně než tři roky, ale jeho angličtina už byla lepší než Oonina. Byl jediným člověkem v kuchyni, který o jídlo projevoval nějaký zájem. Do královského konsomé se bylinky nedávaly. To by z něj udělalo konsomé julienne. Gabe ho ale nechtěl odradit. „V pohodě,“ řekl. „Dobrá práce, Sulejmane.“

Sulejman se usmál. Ke svému úsměvu přistupoval stejně seriózně jako ke všem svým úkolům. Roztáhl doširoka pus, odkryl zuby, pokýval hlavou a přimhouřil oči. A zase se vrátil ke svému obvyklému, odhodlaně vážnému výrazu. Dokonce ani v bílé kuchařské čepici, plášti a zástěře, s krátkýma, lehce do O prohnutýma nohama v modrých kostkovaných kalhotách a s pánví v ruce Sulejman nevypadal jako kuchař. Vypadal jako likvidátor škod v přestrojení.

Gabriel se rozhodl obejít své království. Když míjel Sulejmana, krátce ho poplácal po zádech.

Ve skladu potravin zabíjel čas Viktor. Okopával podpatky lednici pod pracovním pultem. Byl to jeden z těch mladíků, kteří si pletou svou nervózní energii a frustraci s charismatem, takže bylo nemožné mít ho rád. Jak tam tak stál, s vystrčenou bradou a pohupujícími se boky, bylo jasné, že se vidí zpátky doma v Moldavsku, jak někde v průchodu čeká na kšeft.

„Hodně práce?“ otázal se Gabriel.

„Kterému týmu fandíte?“ odpověděl otázkou Viktor.

„Cože?“

„Tým. *Tým*. Fotbal.“

Viktor se voněl a vytrhával si obočí nad nosem. Evidentně byl ze sebe úplně paf. „Roverům,“ řekl Gabriel. „Blackburnským Roverům.“

Viktor máchnul rukou, jako že Roveři nejsou podle něho nic moc. „Můj tým – Arsenal. U nás doma – Aggro.“

„To dává smysl,“ nechal se slyšet Gabriel. „Pardon, že se tak ptám, ale neměl bys teď vlastně něco dělat?“

„Ne,“ odtušil Viktor. „Co?“

„Práci,“ řekl Gabriel. „To je to, proč sem chodíme. Vzpomínáš? Platí nám za to.“

„Klídek, člověče,“ odpověděl Moldavan se stupidním americkým přízvukem. „Hele,“ ukázal dokola, „*všecko* je připravený.“

Gabriel zkontroloval mísy se saláty a bylinkové směsi. Otevřel lednici a spočítal studené předkrmy: lilek prokládaný mozzarelou a melounové plátky s parmskou šunkou. „Dobře,“ řekl. „Fajn.“ Pak z náhlého popudu ochutnal gremolatu, směs citronové kůry, česneku a petržele. „No, řekl bych, že ještě něco chybí.“ Znovu ochutnal. „Co takhle sardelky?“

„Šéfe,“ ozval se Viktor a založil si ruce na prsou. „Nemáme žádný sardelky. Jestli je chcete, tak je objednáme.“

„Podívej se dolů do skladu.“

Viktor zarytě hleděl na podlahu.

„Nemám na to celý den,“ konstatoval Gabe. „Gremolata přijde na to dušené telecí.“

„Šéfe,“ hlesl Viktor. Zvedl dlaně do vzduchu a usmál se s mylným dojmem, že mu jeho šarm pomůže z jakékoli šlamastyky.

„Hned,“ vystřelil Gabriel hlubokým hlasem. Rozhodl se – z taktických důvodů –, že jestli to bude ještě chvíli pokračovat, „zahraje to“. Nikdy, opravdu nikdy, se nepřestával ovládat. Někdy to ale předstíral.

„Nepůjdu tam dolů ani za nic,“ protestoval Viktor. „Děsí mě to, člověče. Upadl na nějakou násadu, že jo? A netrčela mu potom z hlavy?“

„Viktore...“

Viktor ale nehodlal přestat. „Do hajzlu,“ ulevil si. „K mrtvým je třeba se chovat s úctou, ne? S úctou – chápete, co myslím?“ Určitě trávil spoustu času civěním na americké filmy. Na pirátských DVD, bezpochyby.

„Přikazuju ti to,“ štěkl Gabriel. „Udělej, co ti říkám.“ Sevřel rty. Jeho otec by vybuchl okamžitě. Z nuly na šedesát za tři vteřiny. Přišel domů po špatném dni v kulečnickové herně, usedl k plynovému krbu a listoval místními novinami. „Čaj na stole v šest hodin. Chci toho snad tolik?“ Matka to obvykle ignorovala. Občas ale zaječela: „Jo.“ Okamžitě vypěnil, rozeřval se na celý barák a roztrásl se. Doslova se rozklepal vzteky. Uši se mu zbarvily doruda, až na špičky, které se, jak se zdálo, rozžhavily doběla. Gabriel s Jenny čekali, až bouřka přejde, nahoře na schodech. Seděli tam a Gabriel měl divný pocit v žaludku, jako kdyby měl dostat průjem. Bylo mu otce líto, že se neumí kontrolovat.

Viktor se zamračil a obličej se mu stáhl, jako by ho někdo postříkal dezinfekcí. „Ano, šéfe,“ hlesl.

„Zapomeň na to,“ řekl Gabe, kterému z toho všeho najednou bylo na nic. „Zajdu tam sám.“

Zdi v podzemí tvořily nabílo natřené cihly. Třpytily se na nich kapičky vody, jako by se jimi snažily tu a tam prodrat slzy. Nahé žárovky osvětlovaly chodbu a vrhaly směrem ke dveřím dušičkové stíny. Bylo to místo, kde byste čekali, že vaše kroky budou ostře znít a rezono-

vat, ale Gabrielovy gumové nazouváky prakticky nebylo na betonové podlaze slyšet. Minul šatny, jednu pánskou a jednu dámskou. Někdo vyvrtal mezi místnostmi díрку na koukání a Gleeson, přestože neměl důkazy, vyhodil italského číšníka, pravděpodobně pro jeho horrou jižanskou krev. Gabe nahlédl do staré přípravný ryb. Barva na dveřích se drolila do šupinek do té míry, až to vypadalo, že tam rostou nové a nové. Ryby dnes už téměř všechny přicházely vykuchané a vykostěné, takže sem dolů doputovalo jen mražené filé (povolné při přípravě zapékaného rybářského koláče). Pořád to tam vonělo odlivem, pískem a starými chaluhami. Gabe kráčel dál, vzduch se postupně pročišťoval a pak začal najednou být cítit chlorem. Někde nad hlavou mu zarachotil projíždějící vozík na zavazadla. Trubky, roury a strach nahánějící pletence elektrického vedení si pod stropem bez ustání tlumeně mumlaly. Když Gabe zahrnul za první roh, napadlo ho, jak dlouhé by tyto katakomby byly, kdyby je někdo srovnal do přímého tunelu. Bylo těžké se tu vyznat; bylo to klikatící se bludiště plné křižovatek, zatáček a slepých uliček.

Kuchyně ostatně také neměla ani zdaleka ideální půdorys. Kdyby měl Gabriel mít svou vlastní, ve vlastní restauraci, trval by na tom, aby se začalo úplně od začátku. Muselo by se to udělat celé znova. To byla podmínka.

Charlie chtěla založit rodinu. „Nemládnu,“ komentovala to. Bylo jí jen osmatřicet. Do zrcadla se dívala se skepsí. Jako že ta plnoštíhlá, zelenooká, rudovlasá siréna, kterou tam vidí, těžko někoho oklame. A sama sebe už vůbec ne. To, že pracovala jako zpěvačka, situaci nijak nezlepšovalo. Kolem byla spousta mladých dívek. „Ty a ten tvůj stupidní plán,“ říkala a míchala si martini. „Nemysli si, že budu čekat věčně.“ Gabe se chystal, že se jí zeptá v den, kdy bude podepsaná smlouva.

„Co kdybychom bydleli spolu?“ Odpověď samozřejmě znal. Našli by si byt, asi někde u řeky, kde by se mohl dívat na bahnité břehy a nehybný tok Temže. Po roce, když by to vypadalo dobře, by se pokusili o dítě.

Dítě. Pohládl si prořídle kolečko na temeni a přemýšlel, jestli se zvětšuje. Zjistil, že stojí před černožlutou páskou, která označovala místo, kde Juri žil a zemřel. Gabriel byl zmatený, nedokázal si vzpomenout, proč sem přišel. Musel mít nějaký důvod. Pravděpodobně se tu na chvíli zastavit, prostě projevit mrtvému úctu.

„Mohli bychom utéct do Tobaga,“ řekla Charlie, když přišla z pódia. „Vařil bys steaky s mořskými potvory a já bych stála za barem.“

Gabriel hleděl na zem, na ocelový poklop zakrývající jakousi dávno zapomenutou díru na uhlí, na zrádně ostré držadlo zkropené Juriho krví. Dveře do staré vybavovací kanceláře byly dokořán, světlo uvnitř pořád svítilo. Policie tam nechala matraci a spací pytle. Všechno ostatní odnesli – dva černé igelitové pytle obsahující Juriho věci vezdejší. Gabe podlehl pásku a vešel do kanceláře. Sebral ze země obal od bonbónu a strčil ho do kapsy. Místnost byla velká asi jako ložnice pro dva, po stranách byly ve zdech výklenky s policemi. Policie tu našla plynový vařič, několik pánví, prázdné obaly od potravin a láhve od alkoholu, krém na holení a břitvu, náhradní oblečení, skleničku od léků, v níž byl uzavřen pramen vlasů, a starou fotografii – byla na ní žena s důlkem na bradě a dvě malé holčičky ve velkých kabátech.

Když Charlie zpívala svůj poslední blok písní, vždycky ji bolela záda od toho, jak stojí tak dlouho na vysokých podpatcích. Oči ji pálily od kouře v klubu. „A co výletní parník? Já bych zpívala, ty bys vařil. Nebo naopak, jestli chceš.“

Ještě pár měsíců a začnou spolu bydlet. Chtěla přístav, ne volné moře.

Gabe se rozhlédl. Nevěděl, co má dělat. Přišel Jurimu projevít svou úctu a skoro na něj ani nepomyslel. Měl by někoho poslat pro květiny. Položil by tu kytičku tady na zem. V rohu místnosti začínala kvést plíseň a jedna z polic vypadala jako ohořelá. Pravděpodobně nehoda s plynovým vařičem. Díkybohu, že se Jurimu podařilo zabít jen sebe sama.

Včera ráno Gabe přistoupil k tělu, chvíli postál pár kroků od něj s rukama v kapsách a prázdnem v hlavě a zase šel pryč. Juri ležel na zádech, hlavu měl pokrytou zčernalou krví, jako by to byla kapuce. Chlupy na prsou měl bílé, v krátkých, jakoby ožehlých chomáčcích. Měl inteligentní tvář, tenhle Juri; člověk to snadno přehlédl u chlápka v zelených montérkách otírajícího mastnotu. Ale takhle, jak tam tak ležel roztažený a nahý, nebylo těžké si toho všimnout. Jeho pootevřeně, modré a laskové rty jako by se chytaly vyslovit dobrou radu.

„Nevím nic,“ odpověděl Ivan, když se ho inspektor zeptal, co je mu známo o Juriho rodině.

„Nic. Ne. Nic,“ odpověděl Viktor, když se ho zeptali, co ví o Jurim samotném.

„O tom nemám žádné informace,“ řekl Sulejman.

„Prosím,“ řekl Benny, „já nic nevím.“

Gabe na tom nebyl o moc lépe. Předal jenom detaily o agentuře, jejímž prostřednictvím Juriho zaměstnávali.

Juri ležel někde daleko, o samotě, v boxu v márnici. Samota, to bylo bezesporu to, co Juriho zabilo. Gabea se na chvíli zmocnilo zoufalství. Nakopl matraci a zaklepal na zeď, jako kdyby chtěl najít mokrou nebo uvolněnou omítku, něco, co by bylo třeba okamžitě opravit. Přejel rukou po polici a narazil prsty na měkkou roličku jemné tkaniny, která uvízla mezi polici

a zdí. Pár průsvitných černých punčoch zmačkaných do kuličky.

„Takže byl nahý, starý Juri. Myslím, že čekal na přítelkyni. Co myslíte vy, šéfe? Že to tak bylo?“

Gabriel za sebou náhle ucítil přítomnost někoho jiného, jiné tlukoucí srdce. Strčil si punčochy do kapsy od kalhot, otočil se a uviděl ji. Ta dívka, Lena, stála ve dveřích. Napůl ve stínu. Nechala ho si ji prohlížet a vracela mu pohled. Tvář měla hubenou a strnulou a její ruce, složené na prsou, byly jako spáry bez jediného kousku masa. Gabriel dnes ráno řekl Ooně, aby ji vyhodila. Teď ho fascinovalo, že se na ni nikdy předtím vlastně nepodíval. Zhluboka se nadechl, aby do sebe dostal vzduch, který dýchala i ona.

Otevřel ústa, aniž by věděl, co říct.

Lena se usmála, nebo si to alespoň představoval, a pak se otočila a zmizela v podzemním bludišti.

Kapitola druhá

Hotel Imperial, jak s hrdostí rád zdůrazňoval pan Maddox, byl hotel s historií. V roce 1878 jej postavil průmyslník a muž s nejpozoruhodnějšími licousy v zemi Sir Edward Beavis v ulici Yew na Piccadilly, na místě, kde dřív stávala provozovna lázní dr. Culverwella. Hotel měl za sebou stejně bohatou historii jako opěrné obloky a kamenné chrliče, které zdobily jeho novogotickou fasádu. Po úctyhodnosti a ‚diskrétním přepychu‘ viktoriánské éry, kdy zákaz vstupu do kuřáckých a biliárových salónů chránil dámy před úhonou, si Imperial naplno užíval v bouřlivých dvacátých letech pověst toho pravého místa pro tanec, dekadenci a znásilňování nezletilých. Návštěva Charlieho Chaplina v roce 1921 (doprovázeného davem fanoušků a ne méně než čtyřiceti policisty) učinila z Imperialu místo neustále navštěvované hvězdami i hvězdičkami britského němého filmu. V roce 1922 tu došlo k případu hojně propíranému sdělovacími prostředky. Tyrone Banks (proslavený snímkem *Heave Ho!*) tu byl přistižen v choulostivé situaci se třemi nezletilými mladými ženami pod hedvábnou přikrývkou. Tato eskapáda byla kupodivu vynechána v oficiální hotelové brožuře, ale pan Maddox ji Gabeovi s chutí vylíčil při vstupním pohovoru.

Pak ho to ale celé znudilo a otočil se v křesle tak, aby viděl z okna. Gabeovi nezbylo než překvapeně studovat jeho stříbrem prokvétající týl. „Noël Coward,“ ozval se pan Maddox, „tu skládal písně. To je toho! Aga Khan tu měl stálé apartmá. Theodore Roosevelt ,dal své jméno‘ společenskému sálu. Velkorysé, ne? Kdo další? Haile Selassie. Je to v brožuře. O patro níž mám hordu marketingových génů.“

„Potřebuju vás na pět let,“ pokračoval Maddox. Obešel stůl a sedl si na okraj desky mahagonového stolu. Velký muž v drahém obleku. Vyzařoval přirozenou autoritu vyplývající z velkých peněz. „To už mi bude šedesát, Gabrieli. Kam se ty roky poděly? Slíbili mi, že svých posledních pět let strávím v nějakém přijatelnějším prostředí. Chci říct přijatelnějším pro muže mého věku. Třeba na Bahamách. Nebo na Britských Panenských ostrovech. S nějakým pilným troubou, chci říct zástupcem, kterého si vyberu sám. Trošku si orazit, zvolnit.“ Protáhl si ruce a dlaně složil v týle.

Gabe si povšiml odbarvené skvrny na vnitřní straně zápěstí, kde mu odstranili tetování.

„Neočekávají žádné zázraky. Nemluvíme tady o michelinských hvězdičkách a těchhle pitomostech. Prostě jídlo, při kterém se člověku nezvedá žaludek. Oni se totiž docela plácli přes kapsu, víte?“

„Oni“ byli PanContinental Hotel Co. Před pár lety koupili Imperial od Halcyon Leisure Group a doufali, že se jim podaří hotel oživit a obnovit zašlou slávu po půl století úpadku.

Za války hotel zrekvírovala vláda a udělala tu ošetřovnu pro důstojníky v rekonvalescenci a přestupní stanici pro vojáky na dovolené. Pak se do budovy vrátil hotelový provoz, ale počátkem padesátých let byla nouze o hosty a hotel se musel uzavřít. Pak někdo vymyslel, že by to mohla být interesantní kancelářská

budova. Nastěhovala se tam tabáková firma a po ní americký farmaceutický podnik, který nechal na střeše vybudovat cyklodráhu pro členy vedení, zatímco v tanečním sále vznikl volejbalový kurt pro lidi z nižších pater. V sedmdesátých letech došlo k pokusu o oživení zašlé slávy hotelu, ale už v polovině osmdesátých let tu probíhaly ‚výprodeje‘ a sídlili zde obchodní cestující, kteří balili vzorky zboží a šumivé aspiriny a pečlivě vyplňovali služební formuláře.

„Když tenkrát Monsieur Jacques...“ řekl Maddox, „no, ale vy tu historku znáte.“ Restaurace stále nesla jeho jméno. „Escoffier se tu jenom mihnul, než odtáhl do Savoye. Počítám, že to, co umí on, umíte taky, co?“ Mrknul a trochu nuceně se zasmál. Měl husté, nízko posazené obočí, neproniknutelné houští nad roklemi očí.

„Když vám kývnu na těch pět let, tak se stane co?“ chtěl vědět Gabriel. V duchu si přidal k nástupnímu platu 10 000 liber. Ještě jeden přátelský vtíp a přibude dalších pět.

„Šest šéfkuchařů za dva roky.“ Pan Maddox opatrně potřásl hlavou jako král, který se bojí, že se mu svezí koruna. „Banda pitomců. Něco vám řeknu. Slibte mi těch pět let a já vám naservíruju své péro na talíři. Sedněte si, propánaboha. Uvolněte se. Co takhle cigáro?“

„Co takhle ten plat?“ ucedil Gabe mezi zuby.

Pan Maddox ho zastavil mávnutím ruky. „To vyřešte s mým zástupcem. Řeknu mu, aby vás nezklamal.“ Praštil rukou do stolu a štos papírů vyletěl do vzduchu. „Loajalita,“ štěknul. „Rozumíte tomu slovu? Odkud pocházíte, šéfe? ... Cože? Kde to kurva je? A vědí tam, co je to loajalita?“

Gabriel prošel otáčivými dveřmi a zastavil se na obrubníku. Pohlédl vzhůru na kamenné zdi hotelu. Půl noc. Dnes byl v práci šestnáct hodin. Když se jedinkrát

pokusil udělat si přestávku, vnutili mu schůzku s úředníkem z odboru životního prostředí, který si, přestože neobjevil jediný důvod, proč kuchyni zavřít, našel spoustu důvodů, proč plýtvat Gabeovým časem.

Chvíli si prohlížel sloupky dělená okna a groteskní kamenné postavy nevraživě vyhlížející zpoza parapetů. Kámen vypadal studeně. Dveře vypustily hosta a oblak horkého vzduchu nesoucího z lobby vůni vanilky. Gabe přešel pohledem elegantní černý recepční pult, vysoké plexisklové židle roztroušené mezi uměle patinovanými koženými křesly, purpurovou chromovanou ‚sochu‘ visící ze stropu; nevkusné ‚architektonické‘ výplody, které měly zaujmout. Když se na to vše díval tímhle způsobem, zvenku a zároveň zevnitř, výsledný pocit byl poněkud schizofrenický. Imperial už nikdy nebude skutečně prvotřídním hotelem. Jacques by tu nikdy nedostal své pověsti. Velké restaurace, stejně jako velké hotely, nabízely ucelený design a náležitý standard. Gleesonovy ‚z hedvábí, prosím‘ květiny byly symbolem prohry. Kdyby Imperial byl člověkem, napadlo Gabea, nevěděl by, kým je.

Když přicházel na Piccadilly Circus, začalo drobně pršet. Déšť se odrážel ve světlech aut těsně míjejících chodce, čeřil vzduch a leskl se na chodníku. Elektronické billboardy zlatě mrkaly: Samsung, Sanyo, Nescafé. Socha boha Erosa nad fontánou vyhlížela zasmušile, upozaděna monumentálními LED obrazovkami. Klaksony troubily, směrem k Haymarketu vrávorala dvojice mladých žen. Pokřikovaly, chichotaly se a navzájem se podpíraly, aby neupadly. Na schodech k fontáně posedávali profesionální opilci, kteří svůj krátký život zasvětili jedinému cíli. Dodávka prodavače párků v rohlíku vypustila páru, z níž byl cítit pach smažené cibule. Byznysmen s knírkem v upjatém plášti chtěl přejít ulici

a praštil do zábradlí, které mu v tom bránilo, svým robustním deštníkem. Žena středního věku s čivavou pod paží váhala v mlžné záři pouliční lampy, jestli se má zeptat na cestu, nebo zůstat poněkud ztracená. Déšť, pachy, billboardy, hukot dopravy – Gabe kráčel dál a vnímal to, i když jeho mysl byla jinde.

Viděl Maddoxe v akci už mnohokrát. Ve styku s hotelovými hosty, těmi důležitými, byl okouzlující. Pamatoval si jména jejich dětí. Byl zdvořilý, aniž by to zavanělo servilitou. Věděl, co chtějí, ještě dřív než oni. Při jednání s personálem zdůrazňoval, že je jen jedním z nich. Jeho cesta nahoru byla tvrdá, z kuchyně až do nejvyššího patra. Procházel halami a chodbami, mluvil s každým od šéfa propagace po uklízečku, i když bylo pravděpodobnější, že přísnější bude v tom druhém případě, což vzbuzovalo v Gabeovi pocity zdráhavého obdivu. Když někdo nepracoval náležitým způsobem, Maddox okamžitě zjednal nápravu. „Nikdy nechtěj po někom něco, co nedokážeš udělat sám.“ Chytil uklízečku za ramena a odsunul ji stranou. „Podívej, jak se to dělá. Chce to máknout, víš? Už mě chápeš? Já vím, že ano.“ Byl veselý, otevřený a vždycky se ujistil, že bude po jeho. Chválil a trestal spravedlivě jako dobrý a čestný muž. K dosažení svých manažerských cílů využíval humor, pozitivní stimulaci a dobrou znalost psychologie. Zkrátka byl to dokonalý tyran. A vzbuzoval ve svých podřízených strach, který si často pletl s úctou.

Gabe to pochopil hned při první schůzce.

„Práce se soukromými klienty,“ říkával pan Maddox, „je svinskej kšeft. Poznal jsem spoustu lidí. Měsíc na jachtě u pobřeží Riviéry, šest týdnů v apartmá v L. A., pár týdnů v Aspenu, pak pro změnu luxusní střešní byt v Londýně. Cokoli, v čem zrovna velký šéf a jeho reprezentativní manželka jedou. Pro ni vaříš makrobiotickou

šlichtu, pro něj steak, jednou za čtrnáct dní velká večeře pro hosty. Zdá se ti to těžký? Jsou to špinavý peníze. A myslím tím pořádnou špinavou hromadu.“

„Vy jste to opravdu dělal?“ zeptal se Gabe.

Generální ředitel mu uštědřil svůj pověstný zničující pohled. „Jdeš do toho? Mám tě vzít do party?“

Na okamžik se Gabe ocitl doma v Blantwistlu. Bylo mu deset a honil po talíři zapékané brambory s jehněčím a mrkví. Matka se pouštěla do mytí nádobí a otec si odstrčil židli od stolu. S praskáním si protáhl klouby prstů, což pokaždé znamenalo, že se chystá pronést řeč. *Nikdy se nevytahuj na nikoho slabšího, než jsi ty sám.* Jezdil po stole rukou, jako by se snažil uhladit ubrus. Byl drobné postavy, ale ruce měl velké a silné. A byl také úžasně rychlý. V textilce se o něm říkalo, že Ted Lightfoot umí příst rychleji než jakýkoli stroj. *Taky se nikdy nevytahuj na holku.* Bývaly doby, když Gabeovi bylo tak šest sedm, už si pořádně nevzpomínal, kdy ke svému otci vzhlížel. Bylo to stupidní, jak tam tak seděl po večeři jako Mojžíš sdělující desatero. *Nikdy, za žádných okolností, si s nikým nepodávej ruku na nic, co bys později nebyl schopen dodržet.*

Gabriel vstal a potřásl si rukou se svým novým zaměstnavatelem. Bylo to prázdné gesto a oba to věděli. Takhle se ale ta hra hrála.

V klubu Penguin Charlie zpívala ‚Nikomu není nic do toho, co dělám‘. Měla na sobě stříbrné flitrové šaty a těsný nefritový náhrdelník. Její jehlové podpatky byly ostřejší než vykostovací nože. Pianista měl nos až nad klaviaturou, ohnutý pod tíhou blues.

Charlie si položila ruku v bok a zakroutila ramenem; byl to její způsob, jak na Gabriela zamávat.

Gabe si koupil pivo, posadil se k baru a pozoroval hosty, jak očumují jeho dívku. Klub byl temná míst-

nost s falešným dřevěným táflováním a polstrovanými boxy podél stěn. Kulaté stolky uprostřed místnosti zakrývaly pomačkané sametové ubrusy a stály na nich malé secesní lampy, které osvětlovaly tváře hostů. Někteří tam byli s přítelkyněmi či milenkami, pohrávajících si se svými náhrdelníky a náušnicemi; někteří seděli po dvou či po třech, cinkali sklenicemi a někdy slovy; většina ale jen tak seděla s cigaretami v rukou. Vdechovali a vydechovali a zahušťovali atmosféru.

Charlie a pianista sdíleli maličké jevištěátko, vystupující jen asi patnáct centimetrů nad podlahu. Píseň neseďela Charlie k jejímu hlasu, který byl příliš lehký, příliš svádívý. Přimhouřila oči a políbila mikrofon, jako by to byl objekt veškeré její touhy. Holohlavý muž u stolu vstal a vzdal jí hold svou sklenicí. Zapotácel se a zase se posadil.

„Líbí se ti, co?“ Chlap u baru měl těžké zlaté hodinky a silná, zarostlá zápěstí.

„Jo,“ odvětil Gabe. „Je hezká.“

Cizinec vyprázdnil svou sklenici. Posunul se ke Gabeovi. Měl kvalitní oblek a hedvábnou kravatu. „Hele,“ řekl, „já se v lidech vyznám. Když to v mém kšeftě neumíš, můžeš si rovnou podřezat krk. Jestli máš zájem...“ Namířil na Gabea dva prsty a naznačil výstřel. „Poradím ti.“

Gabe se zasmál. „Tak jo. Zajímá mě to. Co mám dělat?“

Muž se opřel o bar. Zašilhal a krknul a Gabe najednou pochopil, jak je opilý. „Tři campari se sodou nebo jedno suchý martini. To je všechno. Vycucne ti mozek z hlavy, bude píchat jako stepní králík, a když budeš mít štěstí, sebere ti z portmonky jenom peníze a ty zkurvený karty tam nechá.“

Kdyby se smál, Gabriel by mu dal jednu do nosu, ale muž najednou ztichnul a vypadal smutně. Oba se

dívali na Charlie. Zpívala milostnou písničku od Burta Bacharacha a každému slovu dávala nádech těžké ironie; aspoň tak to Gabeovi připadalo.

Na chvíli zauvažoval, jestli s tím chlapíkem spala.

„No,“ promluvil ten muž, „nejlepší britské zboží.“ Pokusil se dopít svou sklenici, ale zjistil, že už to udělal. „Tak já už musím, ale – abych byl upřímný – na tuhle já nemám.“

Charliiny vlasy padaly na její ramena v bohatých vlnách. Byly rudé jako srst irského setra. Její pleť byla krémově bílá. „Jak ses dnes měl?“ zeptala se. „Co v práci?“ Položila paži na bar a vzala Gabeovu ruku do své.

„Fajn,“ odpověděl Gabe. „Co si dáš – červené, nebo bílé?“

Usadila se na barové stoličce a přehodila si nohu přes nohu. Šaty byly těsné. Nutily ji sedět zpříma. „Děláš si ze mě srandu,“ konstatovala. „Fajn?“

Myslel na tu dívku, Lenu, jak tma ještě zvětšovala propadlost jejích tváří. Zvedl svou sklenici piva a pomalu upíjel, jako by chtěl ukrýt její obraz ve své mysli.

Charlie si rukou přehodila vlasy přes rameno. Podívala se na něj chladnými zelenými očima a věnovala mu jeden svůj poněkud křivý úsměv. „Takže další normální den. Nic, co by stálo za řeč.“

„Asi jo,“ řekl. „Včerejšek byl... vždyť jsem ti to říkal. Tak trochu jsem čekal, kdy se to všechno podělá, ale dnes se nestalo nic, fakt. Třeba ani nestane.“

Charlie požádala barmana o velkou sklenku chablis. „Ale nehody se dějou, že jo?“ Přitiskla hrot jako dýka ostrého podpatku na Gabeovu holaň. „Na tomhle bych si mohla zlomit vaz.“

Kdyby se Lena ještě jednou ukázala, promluvil by si s ní, soukromě, o tom, co tam dělala dnes odpoledne. Měla světlé blondaté vlasy, takřka bezbarvé.

„Voláme planetu Gabriel. Ne. Žádné známky inteligentního života.“

„Promiň,“ omluvil se Gabriel. Ale Lena už nepřijde. Vyhodil ji z práce.

„Já jsem měla skvělý den, díky za optání.“

„Opravdu?“ přikývl. „To je dobře.“ Napadlo ho, že kdyby Lena nepotkala Oonu, nemusela by vědět, že o práci přišla. Takže proč utekla?

Charlie otáčela vínem ve své sklenici. Na ruce měla velký jantarový prsten, který si koupila na tržišti v Marakéši, kde byli s Gabem na prodlouženém víkendu. „Strávila jsem dopoledne v takzvaném studiu – to dnes znamená magneták v ložnici. Nahrávala jsem píseň, která se možná dostane na kompilaci vydávanou v Japonsku. A možná ne. A dnes odpoledne jsem byla na kurzu na pravidelný blok písní v nějakém soukromém klubu v Mayfairu. Tomu chlápku stříkala nechutnost z každého póru. Bylo jasné, že si myslí, že jsem příliš stará. Takže si myslím, že se začínám prosazovat. Můj život se konečně začíná ubírat lepším směrem.“

Když se zdálo, že stojí o projevy sympatie, byl to ten nejhorší čas se o ně pokoušet. Gabe to zjistil náročným procesem pokusů a omylů.

„Měla bys to zkusit v některé z těch televizních talentových show,“ řekl tedy. „To už je poslední, co zbývá.“ Policisté chtěli s Lenou mluvit. Je třeba ji znovu najít.

„Díky,“ opáčila Charlie. „Udělám to, až ty budeš mít svou vlastní kuchařskou show. Jak to, že ještě nemáš svou vlastní kuchařskou show? Nana Higsonová by to ráda věděla.“

Nana byla Gabrielova babička z matčiny strany. Teď bydlela u jeho otce. Phyllis Henrietta Josephine Higsonová. Gabe jí říkal Nano. Otec jí říkal Phyllis nebo, kdysi dávno, „měňavka“, ale to jenom za jejími zády. Sousedí ji stále oslovovali paní Higsonová, dokonce

i po dvaceti letech. Jenom Charlie o ní mluvila jako o Naně Higsonové a to ji nikdy nepotkala.

„Už ti nikdy nic neřeknu,“ řekl Gabe. Položil jí ruku na klíční kost, hned pod náhrdelník. Myslel při tom na to, stejně jako tolikrát předtím, že každý vidí, že on je tím mužem, s nímž tu Charlie je.

„Nemůžu tu zůstat na další část koncertu, zlato.“ Byl to zoufalec v pestrém svetru. Měl pupek a plešatěl tím nejhorším způsobem, s řídkým pramínkem vlasů mezi dvěma ustupujícími kouty. Natáhl se mezi Gabem a Charlie a položil na pult nějaké sklenice. „Kdybych tu ještě zůstal, byly by to určitě tři další rundy a já mám překyselený žaludek, víš? Takže mizím, zlato.“ Mrknul. „Neber to osobně. Jsi fakt hvězda, vážně.“

Charlie nezměnila výraz. „Fanoušci. To pro ně to vlastně celé dělám.“

Gabe se rozhlédl po klubu. Bloudil zrakem po kouřovém sklu na sloupech, kluzkých polstrovaných lavičkách, popelnících ve tvaru tučňáků a po číšnici, která je vysypávala, staré Maggie, která sama také do značné míry připomínala tučňáka. Vypadalo to všechno naprosto neskutečně. Tenhle falešný život, kterým žil, když normální lidé už byli dávno v posteli.

„Hele,“ řekla Charlie, „kdy mě vlastně vezmeš nahoru na sever?“

Gabe si představil Nanu v noční košili, jak se při jeho poslední návštěvě šourá přes předsín se servírováním stolkem, kterému dává přednost před berlemi či chodítkem. „Chci jen říct,“ prohlásila poté, co ho políbila a pak znovu chytila dech, „dívala jsem se na toho kuchaře v telce a nestál za nic. Ě, řekla jsem tvému otci, náš Gabe si potrpí na to, aby dobře vypadal. Tihle mladí kluci, zdaleka ne tak dobří jako on, předbíhají a jsou v telce dřív, než se náš Gabe dostane na řadu.“ Když se dotkli tvářemi, cítil vrstvu pudru tak silnou, že se bál, že

se babička při prudším pohybu rozpadne na hromádku prachu. „Nano,“ řekl, „nikdo nikoho nepředbílá. Na to není žádné ‚pořadí‘.“ Usadila se do ušáku a nohy v chlupatých bačkorách natáhla před sebe na podložku. „Mám nepravidelný srdeční tep, Gabrieli. Řekl ti to tvůj otec? Ne. A taky se domnívají, že mám dnu. Ale všechny smysly mám v pořádku, miláčku. A budu ti vděčná, když to budeš mít na paměti, až příště otevřeš pusu.“ Zavřela oči, něco zabručela a Gabeovi to chvíli trvalo, než mu došlo, že usnula.

„Naně by ses líbila,“ řekl Gabe Charlie. „Byla by přesvědčená, že bys taky měla být v telce.“

„To ale nezní moc jako věc, kterou bys měl v úmyslu. Po pravdě řečeno, zní to, jako že si myslíš, že bych se jí líbila, kdyby mě poznala, ale to se nestane, takže z toho nic nebude.“

„Cože?“

Charlie vzdychla. „Co je se mnou špatně, Gabrieli, hm?“

„Nic,“ odpověděl Gabriel automaticky. „Jsi skvělá.“

„Jsem hvězda, fakt že jo.“ Sklouzla ze stoličky a upravila si šaty. Na ruce jí ulpěl flitr a ona ho přilepila na jeho hrud. Položil jí ruku na stehno a ona se odtáhla. „Nemůžu nechat fanoušky čekat.“

Pianista se už vrátil na své místo, ale ještě dokuřoval cigaretu.

„Sejdeme se u tebe nebo u mě?“ zeptal se Gabe. Zívnul a podíval se na hodinky.

„Jsem unavená, ty milovníku. Dnes v noci toužím po své vlastní posteli a chci v ní spát sama.“

V lednici byla tři rajska jablka, tabulka čokolády (80 % obsahu kakaa), prošlý bio jogurt a kousek sýra Brie. Gabe snědl dvě rajčata a poté si odnesl čokoládu do obývacího pokoje.

Byt byl ve střešní nástavbě bývalé školní budovy na Kennington Road, nedaleko od Imperiálního muzea války. Dlouhá špaletová okna umožňovala výhled na projíždějící autobusy i komíny na střechách. V budově bylo všeho všudy deset bytů, a když se Gabe nastěhoval, přemýšlel o tom, kolik školáků se asi muselo vměstnat do prostoru, který teď obýval sám.

V obýváku byla nová dubová podlaha a do stropu a zdí zapuštěné osvětlení. Realitní agent, který mu byt ukazoval, jej označil za „částečně zařízený“, ale pro Gabriela byl zařízený dostatečně, a proto si ho také namíste pronajal. Bylo tam dlouhé, nízké sofa, ultramoderní a ultranepohodlné, potažené zelenou látkou, s několika ledabyle pohozenými polštáři stejné barvy, přesně tak tvrdými, jak vypadaly. Stolek na kávu připomínal přerostlou kostku cukru. U okna stálo chromované lehátko potažené černou kůží od Le Corbusiera. Jednu zeď geometricky dělily černé police. Gabe doplnil zařízení o knihy a koberec. Obrazy, které měl v plánu rozvěsit, stály opřené o police.

Seděl na sofa a hleděl na Corbusierovo lehátko, které bylo jediným kusem nábytku, na němž se dalo pohodlně sedět. Pár, který bydlel na druhém konci haly, dorazil domů. Pokaždé stáli před svými dveřmi a předváděli své obvyklé divadlo kolem klíčů. Byli mladí a často byli dlouho vzhůru. Ona odcházela brzy ráno, halasně se loučila a na poslední chvíli rozdávala instrukce, co je třeba udělat. On si pouštěl na plné pecky Coldplay a Radiohead, a když odcházel, třísknul dveřmi a schody bral po dvou. Když se potkali s Gabem, řekli si „ahoj“. Zatím se nedostali tak daleko, aby se představili.

Gabe snědl trochu čokolády, aby měl energii vstát, vyčistit si zuby a jít do postele.

Bylo v pořádku, že Charlie chtěla být doma sama. On chtěl také být sám. Ta dívka, uklízečka, Lena, se

mu neustále vynořovala v mysli. Lehká nevolnost, kterou pocítil, když se jako duch zjevila v katakombách, rychle pominula. Ale teď ho z ní začínala bolet hlava. Policie vyslechla všechny ostatní. A ona byla neznámý element, bez kterého nebylo možno věc uzavřít.

Přemýšlel, jakou barvu mají její oči. Mluvil s ní, jak se zdálo, všehovšudy jednou, o vyleštění vinných sklenic, než je zas uloží na své místo. Pramen vlasů, který jí vypadával zpod zeleného plastového baretu pomocného personálu, se dotýkal koutku jejích úst. Jo, už si vzpomínal. Teď už věděl. Jak vypadala. Jak se na něj dívala. Přikyvovala a hleděla na zem na loužičku mýdlové vody a pak zvedla oči. Byly temné, tmavomodré, široké a hluboké. Pootevřela ústa a on ji přitáhl k sobě a políbil ji. Políbil ji tvrdě a pak ještě tvrději, protože to chtěla. Věděl, že to tak je. A čím tvrději ji líbal, tím víc to chtěla, byl si jistý. A pak se najednou odtáhla a on spatřil, co udělal: na obličej měla krev.

Čokoláda, která mu zůstala v ústech poté, co usnul, se rozpustila a stékala mu dolů po bradě. Gabe odešel do kuchyně pro papírové utěrky, vypláchl si ústa a všechno vyplivl. Všiml si, že mu bliká záznamník, a zmáčkl tlačítko.

„Gabe, tady je Jenny. Víím, že máš hodně práce, což máme všichni, ale mluvila jsem dnes s tátou a říkal mi, žeš mu nezavolaš zpátky. Zavolej mu, Gabe, prosím tě, jo?“ Následovala pauza a Gabe slyšel, jak dýchá. „Tak jo,“ řekla nepříliš přesvědčivě. „Nazdárek.“

Kdy se z jeho sestřičky stala žena, která říká ‚nazdárek‘?

Otec zanechal vzkaz před pár dny. „Ahoj, Gabrieli. Tady tvůj táta. Volám ti v sobotu odpoledne, asi ve tři.“ Vzkazy od něj byly zřídka, vždy lopotné a pochmurné, jako kdyby volal anděl smrti a domlouval si schůzku.

„Rád bych s tebou mluvil. Zavolał bys mi prosím na mé číslo v Blantwistlu? Díky.“ Hlas měl v telefonu vždy nejen jasnější, ale také napjatější, než když mluvil normálně. Zdálo se, že když dosáhnete určitého věku, není už možné mluvit do záznamníku normálně. Zavolał bys mi na mé číslo v Blantwistlu – jako kdyby existovala nějaká jiná čísla, na nichž by bylo možné ho sehnat.

Gabe chtěł zavolať, ale byl to strašný týden. A teď už bylo pozdě volat kamkoli.

Už se chystal zhasnout, když mu zadrnčení telefonu projelo celým tělem.

„Gabe,“ řekla Jenny, „to jsi ty?“

„Jen, jsi v pořádku?“

„Jo, v pořádku, jasně, jsou požehnané dvě hodiny ráno a já bloumám po domě, sbírám ponožky, kontroju prach nahoře na obrazech a právě jsem vyndala nádobí z myčky. Víš, když nemůžeš spát, to poslední, co se ti chce, je ležet v posteli. Tedy chci říct, že to není to poslední, co bys *chtěl* dělat. Je to ta první věc, co bys chtěł, ale nejde to, protože to není ta správná spánková – ach, jak je to slovo – hygiena. Tak to říká můj doktor a pokoušíme se nepředpisovat prášky, i když mně by to asi nevadilo. Někdy si říkám, proč bych to s nima vlastně nemohla zkusit? A pak si zas říkám, Jenny, tohle není cesta pro tebe. Ne, pokud existují ještě nějaké jiné, a to existují. No, to je jedno, prostě jsem s tebou chtěla mluvit a ty jsi noční pták a tak jsem zvedla telefon a... Neprobudila jsem tě, že ne? Chci říct, že už jsem ti volala a tys nebyl doma, a tak jsem si řekla, že když chvíli počkám, ale zas ne tak dlouho –“

„Jenny,“ přerušil ji Gabriel. „Byl jsem vzhůru. Jsem rád, žeš mi zavolala. Jak se mají děti?“

Slyšel, jak nasála vzduch a vydechla. Možná si zapalovala cigaretu nebo si popřála dávku ze svého inhalátoru.

„Harley má přítelkyni. Jmenuje se Violet a pracuje v Rileys ve stánku Crazy Glazes. Má piercing v nose a v pupíku a kdoví kde ještě, radši si to ani nechci představovat. No, nevypadá na to, ale je to hodná holka a na našeho Harleyho má moc dobrý vliv. Vždyť víš, jaké s ním byly potíže, když byl mladší. Tuhle jsem mu říkala, Harley, myslím, že tě má Violet pod pantoflem. Ale myslela jsem to dobře, protože když byl mladší... a Violet je docela staromódní jméno, nezdá se ti? Je jí devatenáct, je o rok starší než Harley a...“

Gabe si odtáhl sluchátko od ucha. Před dvěma lety – nebo to byly tři? – ho Jenny šokovala, když vstoupila do kuchyně na Plodder Lane a on najednou viděl, jak zestárla, jak ji střední věk obalil vrstvami tuku na pažích, nohách, na krku. Tu Jenny, co nosila orvané džínové minisukně a dokonale ovládala drtivý pohled ‚polib mi‘. Jenny, co uměla v hospodě vypustit jediné lakonické slovo a všichni se mohli přetrhnout, aby ho zachytili, patřičně zarámovali a poslali dál. Dnes používala takové množství slov a všechna vás dokonale mýjela.

Přiložil si sluchátko znova k uchu.

„... z toho radost, ale člověk si přitom nemůže než dělat starosti. Být rodič prostě znamená dělat si starosti, znáš to. Vlastně asi ne. Ještě ne. Ale znáš Bailey, vždycky byla paličatá, a já jsem jí řekla, Bailey, vím, že jsem tvá matka a ty ode mě takové věci nechceš slyšet...“

„Jenny,“ řekl Gabe. „Už je trochu pozdě, dokonce i na mě. Zavolám ti...“

„Zítra,“ dořekla za něj Jenny. „Zavolám ti zítra. To říkáš vždycky.“

„Opravdu?“

„Jo,“ řekla Jenny a zapálila si další cigaretu nebo si znovu dala dávku z inhalátoru. „Ale nikdy to neuděláš.“

„Že ne? Určitě ano. Jsem si jistý, že když to slíbím, tak ano.“

„Ne,“ odpověděla jeho sestra pevně. „Nezavoláš.“
Nastala pauza.

„Tak jo,“ řekl Gabriel.

„Potřebuju s tebou mluvit, Gabe.“

Gabe přešel ke dřezu pod kuchyňským oknem. Krámek s kebabem naproti přes ulici zavíral. Jeden chla-
pík složil pytel s odpadky na obrubník chodníku, jiný
stáhnul dolů plechovou roletu. Zpod ní prosakovalo
ven žluté světlo. Ulicí prolétla igelitová taška. „Já chci
s tebou také mluvit,“ řekl Gabriel s překvapivým zjiště-
ním, že to vlastně myslí vážně.

„Promiň,“ zareagovala Jenny. „Vůbec jsem se neze-
ptala na tebe. Řekni mi, jak se doopravdy máš.“

„Fajn.“ To slovo vylétlo samo, když otevřel rty. Pře-
mýšlel, co dalšího by řekl.

Ve sluchátku praskala statická elektřina.

Zkusil to znovu. „Mám hodně práce. Chtěl bych si
otevřít...“

„... svou vlastní restauraci...“

„... svou vlastní restauraci... A uvažujeme s Charlie,
že...“

„... bysme začali bydlet spolu...“

„... bysme začali... ale je těžké...“

„... najít čas...“

„Jo.“ To takhle dokončuje věty každého, s kým mlu-
ví? Proč to dělá? To bylo všechno, co řekl, tak předví-
datelné, tak nudné?

„Doufám, že se s ní brzo poznám, Gabrieli, konečně
sis našel pořádnou ženskou... a vsadím se, že ona si
myslí to samé o tobě, i když to třeba ještě nedokáže
přiznat. O tomhle se teď ale nebudeme bavit, kvůli to-
mu ti nevolám, ne takhle pozdě v noci, i když mi bylo
jasné, že pravděpodobně...“

To se Jenny a její kamarádky v Blantwistlu opravdu baví tím, že si takhle navzájem dokončují své věty? Bev a Yvette a Gail a bůhví kdo další v zákaznickém centru?

„... chtěla jsem s tebou mluvit o tátovi...“

Možná že se tak opravdu baví. Možná jim to, že někdo dokončí jejich větu, dodává pocit, že jim někdo rozumí. Každá dokončená věta je malým znakem přátelství, lásky. Ta myšlenka ho úplně vyčerpala. Gabe zatoužil po posteli.

„... ty loď, co stavěl ze sirek, vzpomínáš? Měl všechny kresby a fotografie Titaniku a postavil tu loď ze sirek. Ach jo, byla tak krásná. Vydržel sedět třeba celou hodinu a jen na ni koukal a přemýšlel, jak udělá další kousek...“

Gabe jednou vzal jednu z těch lodí bez dovolení do koupelny a rozbil ji. Strašně se bál to otcí říct, ale on jen řekl ‚Hele, a co kdybychom ji spolu opravili?‘, jako by to bylo něco příjemného, co spolu můžou dělat.

„... já samozřejmě vím, kolik máš práce, a přísám-bůh to nezpochybňuju, ale když jsem slyšela, žeš mu nezavola a už uběhly tři dny, tak jsem si říkala...“

Světlo v krámku s kebabem zhaslo. Měsíc byl takřka v úplňku, ale byl tak bledý, že to vůbec nebylo působivé, jak tam tak mrzutě visel nad komíny protějšního domu. I hvězdy svítily slabě a bylo jich jen pár; vůbec se netřpytily, spíš jen tak blikaly, jako by každou chvíli měly zhasnout. Když byl Gabe malý kluk, bylo hvězd víc a svítily jasněji. Rozhodně to tak teď působilo. Hlas jeho sestry zněl pořád z větší a větší dálky a byl div, že neztratila dech. Rád by to ukončil, kdyby to bylo v jeho silách. Kdyby jen věděl, jak nebo kdy. Kdyby to tak skončilo samo...

„Táta ti to chtěl říct sám, ale vždyť víš, než se dostaneš k tomu mu zavolat...“

Kdyby se tak Jenny dostala pryč z Blantwistlu. Kdyby to tak nezabalila, když přišlo dítě. Jaký ale mělo smysl o tom přemítat? Nosila teď velurové teplákové soupravy v rudé či zelené barvě. Vlasy jí dělali v ‚Natoč to a obarvi‘, popíjela ve ‚Flekatým psovi‘ nebo ‚U Turkovy hlavy‘ a každý čtvrtek se věnovala hraní binga. Bylo zvláštní, jak to, že znal každičký detail jejího života, způsobovalo pocit, že ji nezná vůbec.

„... takže to vypadá, že se jim to nepodařilo zachytit celé, když mu sebrali kus tlustého střeva a ono se to teď rozšířilo do jater.“

„Aha,“ řekl Gabe. „Už to chápu.“

Jenny konečně zmlkla.

„Gabe,“ vzdychla. Plakala.

„Jen.“ Slyšel ta slova, ale neposlouchal. Rozšířilo se to do jater. Ale táta přece nebyl nemocný. „Jenny?“

Slyšel, jak smrká. „Neřekl mi ani o té rakovině střev. Byl v nemocnici jen pár dní a nevěděla bych ani to, kdyby mi to Nana neřekla. Prohlásil jen, že mu bylo ‚ňák divně od pajsľu‘. No, dál jsem se o to nestarala, protože Bailey na mě ušila nějakou boudu a Harley se furt hádal a jedno s druhým...“ Odmlčela se.

„Nikdo mi neřekl, že byl v nemocnici. Kdy to bylo?“

Jenny popotáhla: „Asi před rokem a půl.“

„Před rokem a půl? Nikdo mi nic neřekl.“

„Nikdo mi nic neřekl. Nikdo mi nic neřekl. To je všechno, na co se zmůžeš? Pane Bože, Gabrieli. Nikdy bych nevěřila, že něco takovýho řeknu, ale překvapil jsi mě, fakt že jo. Počítala jsem, že už mě nikdy nepřekvapí, jakej jsi sobec, ale musím ti přiznat, že tentokrát jsi mě dostal.“

Gabe pustil vodu. Točil kohoutkem, dokud to šlo. Voda tvrdě narazila na dno nerezového dřezu a vycákla na okno, na zeď, na Gabeovu košili. Zase ji zavřel. „He-

le,“ řekl vyrovnaným, hlubokým hlasem, „on se z toho dostane. Určitě se to dá léčit.“

„Rakovina jater ne,“ řekla Jenny upjatě. „Nastudovala jsem si to.“

Kapitola třetí

Ráno bylo oslnivě jasné. Gabriel stál na jinovatku pokryté nakládací rampě a sledoval dodávku se sýry vjíždějící do vrat. Na ostře modré obloze stál osamocený bílý mrak. Za zdí nádvoří si Londýn pobrukoval svou ranní píseň, neustále zesilující novými a novými vrstvami hluku. Ze zdi se snesl kos a začal oklovávat mech mezi dlažebními kostkami nádvoří. Pak se vrátil na svou vyhlídku a zazpíval. Jeho flétna stoupala do výše nad uhasínajícím zvukem motoru. Gabe popošel dopředu. Pták vydal varovný zvuk a zamával křídly a oca-sem. Tíks, tíks, tíks. Poslední zachřestění a odletěl.

Ernie se přišoural s rukama v kapsách a čepicí s bambulkou na hlavě. Gabriela oslovil svým typickým způsobem, s hlavou vraženou mezi ramena a pohledem upřeným do prázdna asi tak deset centimetrů napravo od Gabeova obličejce. Působil při tom jako duševně postižený a Gabe občas míval dojem, že tomu tak skutečně je.

Jak malej, tak chytřej je tenhle kosík
S kabátem černým a zobákem žlutým
Když vítr přinese vůni nebezpečí
Kosík je první, kdo poplach spustí...

„No, vono to pokračuje ještě dál, ale nemůžu si vzpomenout jak. Něco, něco, každý ráno, kouká, něco, něco a varuje... Ne, myslím, že jsem tam měl jít a varuje. To je jedna z mých prvních, tohleto.“

„Ahoj, Ernie,“ řekl Gabe. „Máš vytištěnou objednávku?“

„Jo, jasně,“ konstatoval Ernie, s bradou prakticky na hrudi.

Gabe natáhl ruku.

„Na mym stole.“ Ernie udělal pár kroků do strany směrem ke své dřevěné kukani. „Já vim, že ten jejich zobák je spíš, jak se říká, oranžovej, ale na to neznám rým. Purpurovej,“ dodal ještě. „Ale to taky nejde zrymovat.“

„Jasně,“ řekl Gabe.

„Teďko už v těch rýmech tolik nejedu. Víc mě zajímá, jak se říká, *volnej verš*. Byly doby, kdy jsem znal všechny slova v angličtině, na který neexistuje rým. Pinta, nic, stříbro, měsíc, devátý, skalp, vlk...“

„Ernie,“ ozval se Gabe. „Tu objednávku.“

Odsunul se svým zvláštním krokem do strany. Vzápětí byl zpátky a mával rukou popsaným papírem. „Ono to není v počítači?“ chtěl vědět Gabe.

„Ne,“ hlesl Ernie. „Oona na tom právě pracuje.“

Gabe se otočil a pohled mu spočinul na jeho výkonné zástupkyni, jak ťuká jedním prstem do klávesnice a přitom si zamyšleně mne poprsí.

„Jak dlouho už děláš tady u příjmu potravin, Ernie? Nechtěl bys dělat něco jiného?“

„Jiného?“ Ernie zasunul svou hlavu ještě hlouběji do své bundy. „Ne, ne,“ řekl, nebo spíš zamumlal. „Nechci, aby to tady nějaký trohl obrátil vzhůru nohama. Zrovna to tak skvěle funguje. Fakt, šéfe, to ne.“

„Jak dlouho už tu jsi, Ernie? Odkdy?“

Ernie zvedl hlavu. „Devatenáct set sedmdesát tři.“

Hlava zase zajela. Bylo to jako mluvit s nervózní želvou. „To jsem přijel do Londýna z Fife ve Skotsku.“

Gabe pozoroval chlapíka od sýrů, jak si začal nakládat krabice na vozík. „Měli by ti dát medaili.“

„Básničky píšu dýl. A nikdo mi za ně medaili nedal.“ Ernie zněl, jako by se ho to upřímně dotklo.

„Možná jednou,“ řekl Gabe.

„Jo, jasně,“ pravil Ernie s pohledem upřeným za Gabeovo ucho. „Já vím. Ale co bych se tím trápil, že jo?“

Když byly vyřízeny pravidelné objednávky, Gabe vylezl do dodávky a začal vybírat speciality. Napřed Livarot, silný, kořeněný, vyzývavý stejně jako jeho zeleně pruhovaný obal. Pro jemný kontrast si vzal dva tucty balíčků Crottin de Chavignol. Závozník se mu pokoušel vnutit Bleu du Vercors. Gabe jej ochutnal a odmítl. „Je to klasický francouzský horský sýr,“ doporučoval šofér. Vyjmenoval tři šéfkuchařské celebrity. „Přísahám, že si ho berou, všichni tři. Je to klasický krémový šťavnatý sýr.“ Gabe obcházel vnitřek dodávky, ukrajoval si a ochutnával, užíval si tu vůni. Rozhodl se vzít deset kilo Cantaletu s ideální příměsí lískových oříšků v takovém množství, aby nepřebila chuť čerstvého mléka. Nechtělo se mu opouštět tuhle svatyni a nechat se pohltit denním koloběhem schůzek a počítačových tabulek. Čichal k jedné vnější kůrce za druhou a pokoušel se vůně roztrždit na samostatné a rozlišitelné jednotky. Nakonec to vzdal a akceptoval marnost takového snažení. Celek byl víc, než jen souhrnem částí; vůně byly hustě a intenzivně propleteny a nebylo v lidských silách je oddělit. „Tady je něco pro vás,“ řekl chlapík z dodávky. „Vezměte si jeden domů.“ Nabízel mu Bleu du Vercors. „Díky,“ odpověděl Gabriel. „Nechci. Ale dík za nabídku.“

Odebral se do kantýny, aby zjistil, co je za problém s fritézou. Bude potřeba znovu telefonovat. Přišel kvůli tomu pozdě na schůzku vedoucích v kanceláři pana